

UN HOME CAU

Jordi Basté / Marc Artigau

Primeres pàgines

2

Fa pudor de porro. La puta mare que em va parir. El Rubén somriu en veure'm la cara de contrició que em posseeix quan camino pel carrer de la Mercè en direcció a la plaça d'Antonio López, la de l'edifici de Correus. Per no morir asfixiat pels efluis de la maria que deixa anar el minúscul carrer, em vénen ganes de menjar al Belmonte, un restaurant molt menut de plats petits que em va recomanar l'Andrea, una amiga que viu a Madrid, però que conserva un pis al carrer Ample. El dia que hi vaig anar em vaig cardar uns patacons amb romesco i uns altres amb bitxo, un confit d'ànec amb patates al forn i un flam de mató que encara n'estic resant les avemaries corresponents.

Però el Rubén ha reservat taula a les nou del vespre a la vora del mar. Té collons. És el pitjor ésser humà escollint restaurants. Un paio que menja herbes tot el dia, observant-se el melic literalment per saber el volum de les onades que li fan els abdominals, seleccionant restaurant. Tinc l'encertada teoria que tots aquells que van més de quatre cops per setmana al gimnàs no poden escollir mai un restaurant. Mai. Els músculs els incapaciten per mirar un menú. Sopar amb el Rubén és el suplici del paio que pateix la síndrome de les manvelles. Que si hidrats de carboni, que si massa salsa, que si una verdureta, que si aigua, que si una copa de vi i prou, que si ets boig de barrejar pasta i proteïna. Au, vés a cagar, rei de la bàscula.

Abans d'ahir, el Rubén va fer quaranta-dos anys i, avui, com que ens coneixem des de la facultat i hem anat llaurant una amistat sòlida, víctimes de les permanents discussions, però de l'enorme respecte que ens tenim, m'ha convidat a sopar. Tot fet, és a dir, taula reservada al restaurant Ca La Nuri, als budells del passeig Marítim de la Barceloneta. S'hi menja bé, però ell no hi va per això. Hi va perquè fan peix a la planxa i a la nit es fot un plat únic i baix en calories. Una delícia de companyia.

Passegem pel sud de Barcelona, passem pel Set Portes i tirem Joan de Borbó enllà per arribar, al cap de mitja hora, al restaurant. Xerrem sobre xorrades i, de fet, hem tornat a discutir sobre el cànnabis i la causa-efecte de la ferum al carrer del Belmonte. El Rubén manté la teoria que un porro ben fumat és un bé de Déu, fet que no li nego, però ens embranquem en la batalla de les olors o de les pudors i se m'emprenya perquè li dic que no sé si és pitjor la que fa ell amb aquest perfum que escampa d'aquell cony de botiga de Londres. Té raó d'empipar-se, però en això

d'aquestes catipens d'Abercrombie and Fitch, botiga que odio profundament perquè és el culte a la perfecció, no hi passo. En Rubén té enveja dels efebus que es despullen a la porta ensenyant el tors a la parròquia que passeja per allà. Tots magnífics, pentinats, sense cap pèl al pit amb un cos amb bíceps i tríceps en perfecte estat de revista i, apa, entra cap a dins pensant que els texans skinny fit que porten ens quedaran bé a la resta dels humans. A cascar-la. I aquell perfum que empastifa tota l'estança. I no només això... sinó que el sòmines s'acaba gastant setanta-cinc lliures per un pot d'aquell ambientador amb ínfules de perfum. Doncs sí: entre la maria i el perfum, millor el cànnabis. Tema resolt.

Mentre passegem per Joan de Borbó i ens endinsem pels carrers de la Barceloneta, deixem enrere restaurants de magnífica predisposició al sagrat culte de la gastronomia. Ja veurem, a la Nuri aquesta, què tal s'hi menja. A mi és que aquests restaurants d'arran de mar em recorden la infantesa a Palamós quan els pares i els avis paterns ens obligaven als tres germans, amb samarreta de Coca-Cola i banyador Turbo ple de sorra, a menjar en un intent de bar gambes presumptament de la zona. Eren els anys vuitanta i no he superat el trauma d'aquell establiment a tocar de mar i al costat d'una botiga d'aquelles on venen flotadors, olis per bronzear-te, potingues per si t'has cremat per culpa dels olis per bronzear-te, peus d'ànec, ulleres de sol, diaris d'aquí i d'allà, revistes, xiclets, gelats, postals... Postals? Qui collons compra postals al segle XXI? En aquella època, mira..., però ara encara se n'hi veuen. Col·leccionistes? Gent cool que no té WhatsApp ni SMS i arriba de vacances abans que aterri la postal?

Penso en tot això mentre el Rubén, fornit advocat bronzejat pels UVA del gimnàs de Gran de Gràcia, continua caminant a ritme ràpid perquè ha reservat taula a les nou i ja han tocat els tres quarts.

Sento soroll a prop. És soroll però també és música. Termes radicalment compatibles. Chunda, chunda. No entenc aquesta música. Sona igual. I li dic al Rubén que potser amb la pudor de porro té raó. Em mira amb cara de dir-me: «El meu amic s'ha trastornat de cop». Oh, és clar, millor la maria que les pastilles. No entén res i li facilito la traducció quan li explico que, de la mateixa manera que no suportó aquella ferum perquè em mareja, prefereixo viure marejat que morir empastillat. Esclata a riure. A mi és que aquesta música em recorda pastilles. El so prové d'un dels bars i discoteques que envolten l'hotel Arts. No entenc aquests horaris de sorolls infames. No són ni les nou de la nit de meitat de maig, encara no és ni tan sols de nit i el chunda, chunda forma part de l'hora de les cançons de bressol. I tant que estem perdent els valors, com deia mon pare.

Es veu que és cap avall perquè el Rubén ha fet una zigazaga que m'ha obligat a un canvi de ritme per acabar baixant unes escales que ens acosten al seu objectiu: el puto peix a la planxa. Som a tocar de la sorra tot caminant per una mena de fustes sorolloses, incrustades per l'Ajuntament a baix cost mentre a la platja no hi ha ni una ànima perquè la temperatura, tot i ser agradable, no permet ni magrejar-se amb la vella excusa de veure la immensitat. No sé per què collons hem d'anar al mar a sopar si de peixos a la planxa en fan també al Tibidabo, a La Venta, per exemple. Doncs no, el Rubén, amb l'excusa que ell serà qui traurà la Visa, m'arrossega fins a la sorra. Sort que m'he posat unes Sebago antigues, que, ves, si s'omplen de sorra, tal dia farà un any. De moment, la fusta aguanta les envestides de les meves sabates i no hi ha entrat ni un gra. Un punt a favor de la Nuri dels pebrots.

Ja hem arribat. El lloc és petit però agradable. En el fons, sóc un romàntic. Podria haver pensat agradable però petit. Però, de tant en tant, rebo una allau de positivisme i el lloc m'ha semblat minúscul però entranyable. A sobre ens donen una taula que permet veure això que els aprenents de poetes en diuen la immensitat del mar. De moment, bé. Seiem. De fet, hem escollit la taula que ha volgut el meu mecenes d'aquesta nit. Tampoc calia haver-la reservat. De fet, som els únics clients del restaurant llevat d'una parella de japonesos, ell amb cara d'estrenyiment i ella, d'avorriment. Els han enredat, penso, perquè estan asseguts a una taula sense cap gràcia al fons de la sala i lluny de les vistes.

Ens porten la carta. El Rubén demana una cervesa ben freda i jo prefereixo llançar-me als braços del vi blanc. Ell prefereix el negre. Que es foti. Paga ell, mano jo. Escullo un Abadal picapoll. Amb cara de pocs amics, que és com s'ha de exigir el vi, li prego que estigui tan fred que gairebé sigui gelat. Així no em portaran un d'aquells vins blancs que tenen en segons quins restaurants que és com si et cardessis un salmorejo. El Rubén, sempre més amable i tendre, li demana al jove cambrer uns musclos amb all i julivert per picar. Per picar?

Li dic al Rubén, gairebé a crits, que demà haurà de fer doble ració de càrdio al gimnàs. Somriu. Miro la carta. Paga ell. Magnífic. Tinc un amic que diu que quan pagues tu has de tapar amb un full els plats i escollir pels preus i quan paga un altre posar el full als preus i escollir els plats. A la carta hi llegeixo: «Plats per compartir». Li pregunto al Rubén si vol compartir o manté l'absurditat del plat únic. Educat que és un. «Ja compartim els musclos», em diu. Compartir musclos? Hi ha una menja més pobra de compartir que un puto musclo? D'acord, demanaré primer i segon. M'excuso dient que la caminada m'ha fet entrar gana i que ja aniré al gimnàs un dia d'aquests. Em recomana que hi vagi més sovint «perquè m'està sortint panxeta». El dat pel cul m'enceta la mala llet amb comentaris com aquest. «Se't menjaran els cucs com a mi», li responc amb somriure de cínic. S'acosta el cambrer. És mono. Deu tenir uns trenta anys, rosset, vestit tot de negre, amable... Un noi que visualment mereix nota alta. Li demano, amb el millor somriure que tinc, un ceviche amb mango, ceba morada i coriandre de primer, i un llenguado amb mantega de cítrics de segon. El Rubén mira la carta i diu, amb veu de senyor convençut, que vol el turbot a la planxa amb verduretes. I, efectivament, confirma amb un altre somriure encisador, el seu rebuig a qualsevol primer plat que pugui subministrar calories. Entreguem les cartes després de regalar somriures entre el cambrer i els dos rucs embadalits amb la bellesa del noi.

El Rubén em pregunta per la feina i li contesto que bé, que la crisi no m'ha afectat, però que, com que sóc autònom, és una putada perquè depenc de les contractacions públiques o privades i que si no és un all és una ceba. Em reitera, com a cada sopar, que l'entusiasme la meva feina, que quina enveja però que quina por.

Un altre jove amb cara agra s'acosta amb l'ampolla de vi d'Abadal. Recordo haver-lo descobert un matí que vaig visitar el Món Sant Benet, al Bages. Dinant al restaurant que hi ha allà amb un col·lega de feina que va demanar aquest vi afruitat. Em va semblar magnífic per allò de la relació entre el que prens i el que pagues. Fet cada cop més insòlit, tot sigui escrit.

Destapa l'ampolla i serveix. Me'n posa poc perquè el tasti. La collonada habitual que sempre responc dient que no en tinc ni puta idea i que tiri sense por. No gaire, això

sí, que si el tens molta estona a la copa es torna caldós. Li serveix també al Rubén, però poc, perquè li assenyala que s'està acabant la birra. Diposita el vi en un recipient enorme que encapçala la taula on es mesclen gels, aigües i sals. Aixeco la copa, un clàssic, i miro als ulls el Rubén: «Pel més imbècil dels advocats del país. I que en facis alguns més com a mínim». Copegem suaument les copes i ens mirem als ulls per allò de les supersticions, i mirem al mar com si fóssim els amics més feliços del món. No és temps de banys, però sí és agradable mirar el blau. De sobte, mentre estem en silenci, observo com dos homes, dones, noies, no ho sé, perquè de lluny he de posar-me les ulleres per la merda de la miopia, caminen per la sorra en diagonal cap a la zona de les roques. Em trec les ulleres de la jaqueta i me les poso. Són dos nois, de mitjana edat, posem entre els trenta i els quaranta. Un porta una camisa blanca amb les mànigues arremangades, al meu entendre excessivament ajustada per marcar allò que, pobret, no té, uns pantalons crus amb la vora alçada i juraria que unes vambes blanques, tot i que se li enfonsen a la sorra tova. L'altre va amb camisa negra, també amb les mànigues cap amunt fins als colzes, camisa per fora que demostra que és més intel·ligent que l'acompanyant i uns texans clars. Juraria que també porta vambes. Caminen com si res. Enfonsen els peus a la sorra, s'encorben els seus cossos. Pinta que tot ho fan d'esma. Que curiosa és la vida. En ple mes de maig i dos sonats caminant per la sorra de la platja de Barcelona camí de l'espigó. Li reclamo atenció al Rubén preguntant-li pels dos personatges: Amants? Amics? Companys? DJ subministradors de pastilles als bars de la zona? Cambriers de restaurants que han acabat el torn de migdia massa tard? El meu company de taula exclama que estic obsessionat amb les derivades de la meva feina, que sempre observo i que busco conclusions per tot. Potser sí o potser no. Però han d'estar molt enamorats, molt escarmentats, molt drogats o molt mamats per deslliurar-se de la pau de qualsevol bar de la zona i anar a petar a un trist espigó en aquesta època de l'any, on, per molt que la temperatura d'avui a Barcelona hagi sobrepassat els vint graus, encara no és temps per anar fent el notes.

Veig, allà lluny, que tot és mesquí amb els dos personatges que es van empetitint en la meva mirada fins a posicionar-se damunt d'una de les roques.

El cambrer jove porta els musclos per compartir acompanyats d'una llimona tallada i un pebret enorme. El repasso de dalt a baix... el cambrer, no el pebret. El Rubén ataca el primer musclo, li arrenca la closca i es carda l'animal gola avall. Faig el ritual de llimonar el bitxo, arrencar-li el cos amb els dits de la mà dreta i fotre-me'l a la boca amb una voracitat poc vista. Acompanyo la primera empassada amb un glop de vi. Miro el Rubén, que, amb l'excusa del peix a la planxa de plat únic, endrapa un altre animal, aquest cop sense carcassa. El cambrer ha marxat i, girant el cap a la dreta, observo com aquells dos tarats xerren, visiblement alterats, movent els braços amb contundència. De què collons deuen estar discutint? El Rubén ataca el tercer animal.

3

No hi ha cap llei universal que expliqui què decanta la balança cap a un costat o cap a l'altre. No hi ha cap justícia, cap lògica, contra el caos. Som aquí i no hi podem fer res. Sobreviure ja és molt. I és veritat que a alguns els esguerren la vida de petits i ja no poden tornar mai; d'altres, arrossegueu els pecats dels seus ancestres i tampoc no

se'n surten. A vegades, només és qüestió de ser al lloc just en el moment adequat (i, això, un tampoc no ho controla). No vaig patir mai. Res de tot plegat em consumia. Vaig tenir una bona infància, rodejat de bona gent, que potser no em deien que m'estimaven, però van fer tot el possible perquè fos feliç. No puc demanar més. Demanar més seria cruel. Per això, quan el telèfon es va il·luminar per tercera vegada, vaig intuir un mal presagi. El caos que venia a cruspí-se un ordre establert, una quotidianitat feta a la meua mesura. Abans, un podia creure que quan dormia estava fora de qualsevol perill, que pactava amb el món una treva. Però ara el món fa temps que ha deixat d'aturar-se, el món fa temps que ha decidit que el telèfon s'il·lumini per tercera vegada i que la veu del meu germà, l'Oriol, soni desesperada al contestador:

«Tete, sóc l'Oriol, sé que és tard, però és important, si us plau, truca'm tan aviat com puguis, hem de parlar... de la mare... hem de parlar, vale?»

No suportó que em digui «Tete».

Segon missatge, a les 03.22 h.

«Tete, sóc jo, l'Oriol, no sé si has sentit el missatge o no... o potser no l'he gravat bé, sé que és molt tard, però truca'm, d'acord? Truca'm o escriu-me un missatge i et truco. Però hem de parlar de la mare.»

Tercer missatge, a les 03.51 h.

«Jofre, no miraràs el putó telèfon en tota la nit? Sóc l'Oriol. Truca'm, hòstia, truca'm, si us plau!»

Quart missatge, a les 05.13 h.

«Collons!»

Cinquè missatge, a les 06.30 h.

...

A l'últim missatge només se'l sentia respirar, com si no li quedessin forces per dir res. Després tornava a penjar. Tenia la veu agitada, dèbil. Ho vaig saber una hora més tard, a dos quarts de vuit. Després d'escoltar tota l'allau de missatges em vaig estimar més enviar-li un WhatsApp. Immediatament estava en línia, i la doble marca es va tornar blava. No van passar ni cinc segons que el seu nom apareixia com una amenaça a la pantalla.

—Ens hauríem de veure tan aviat com puguis. —Ara la veu era ronca i enterbolida.

—Aquesta setmana? —vaig respondre per inèrcia.

—Demà —va afirmar precipitat.

—Què li passa, a la mare?

—No li passa res.

—Doncs? Mira, Oriol, vaig molt liat. Hauria de ser al vespre.

—No pots abans?

—No, no puc.

Era mentida, simplement no ho volia.

—Va bé —va acceptar—. Demà al vespre.

—On vols quedar?

—A la platja. A l'espigó de la Mar Bella.

I vam penjar.

L'Oriol ensopegava amb les paraules i feia uns silencis estranys, semblava que podia cometre una bestiesa en qualsevol moment. Però no era el primer cop que la urgència li col·lapsava els sentits. Havia dit a l'espigó? A la platja? Fill de puta, precisament aquell espigó? Sempre he odiat aquell racó de la platja. I ell ho sap. Per què precisament en aquell lloc? Sempre he odiat la platja. I també ho sap. Mai no he entès per què la gent s'aglutina en tants pocs metres quadrats, rodejats de sorra enganxifosa, amb veïns encara més estúpids, amb la canalla corrent..., i l'aigua. Freda i bruta. La mare sempre ens obligava als tres germans a anar a la platja. I quan érem a la platja, ens obligava a llançar-nos al mar. Tant li feia si no havíem fet la digestió o si no ens trobàvem bé. Deia que l'aigua de mar, la sal de l'aigua, ho curava tot. I llavors deixàvem la Mireia, la nostra germana petita, amb pales i rasclats, fent castells de sorra. Amb l'Oriol corríem, saltàvem les onades, fins a arribar ben al fons; el primer que arribés a la boia podia manar durant tot el matí. I, normalment, jo manava com a bon germà gran i cruel. Aquells estius he de confessar que ens divertíem. El meu germà petit per mi era una barreja de millor amic i de torracollons. No volia estar gaire al seu costat, però no podia separar-me'n.

—No puc, que m'ofego —protestava l'Oriol, que es cansava al cap de poc.

—Va, una mica més, marica!

Tots dos, a punt de treure els pulmons per la boca i el cor que ens anava a mil per hora.

—I ara què fem?

—Ja ho saps, idiota.

Competíem, perquè entre germans només es pot competir, per veure qui aguantava més estona amb el cap sota l'aigua. Mentre un s'enfonsava, l'altre comptava en veu alta, però, és clar, el desgraciat de l'Oriol comptava tan a poc a poc com podia, i la competició sempre acabava amb esbroncada fraternal, alguna puntada de peu o una escopinada... i vam decidir cronometrar.

—Vint segons —deia mentre li ensenyava el rellotge perquè no en tingués cap dubte.

—I una merda! —cridava.

—I tu, trenta?

—Sóc més gran —li recordava.

—No t'ho creus ni tu. Fots trampes.

—No em toquis els collons.

Alguna vegada havia imaginat que li agafava el cap amb les dues mans, ben fort, i l'ofegava mentre comptava fins a trenta, o quaranta, o dos-cents, o fins a arribar a l'infinit. Però era un odi d'estar per casa després, quan anava a estudiar anglès a Londres cada Nadal, o quan marxava quinze dies de campaments, el trobava a faltar. Era el meu germà, collons. Evidentment, mai no l'hi deia, perquè si res de bo tenen les famílies és que no cal dir a la gent que l'estimes.

—Vint-i-quatre, vint-i-cinc, vint-i-sis... —I ell treia el cap com si aparegués en un altre planeta.

—Molt bé... Has guanyat...

Quan teníem els llavis morats de l'aigua freda i la sal, i ja n'estàvem farts, de discutir-nos per dos o tres segons de marge, quan vèiem com la mare s'aixecava de la seva cadira i ens buscava d'un costat a l'altre o alçava els braços amb una revista a les mans, aleshores tornàvem nedant cap a les tovalloles i la Mireia ens preguntava on havíem anat i per què no l'havíem dut, i la mare, amb ulleres de sol i les ungles acabades de pintar, ens deia:

—És la vostra germana petita, feu el favor d'estar més per ella.

Ser el germà gran a la meva família era una responsabilitat traïdora. Primer perquè havia de demostrar contínuament que era millor que l'Oriol i després perquè també havia de demostrar que el pare (una mena d'absència amb ossos, veu i poder) era un déu tocat per una vareta màgica. El vèiem poc o mai. Perquè el negoci familiar, els hotels, li xuclava el temps com un vampir. El pare, avui ho puc dir, mai no va tenir un gran talent pel negoci ni tampoc amb els seus fills, però era un virtuos fingint que treballava, i absolutament cec preveient el futur. Sabia enredar la gent i fer-se estimar per coneguts i saludats. Però, com més el coneixies, més fàcil era que et decebés, que veiessis que havia nascut rodejat de talent i només repartia mediocritat.

Si el pare hagués guardat una mica de seny, els esdeveniments no s'haurien precipitat d'aquella manera... Va heretar prou fortuna i no va ser un imbècil malgastant-la. Els avis havien guanyat molts diners muntant hotels. De la fonda d'un rebesavi, de qui ja no recordo el nom, havien alçat un hotel al carrer Pelai, després en van comprar un altre, bastant més luxós a Còrsega amb Roger de Flor. A la meitat de la dècada dels seixanta, quan la dictadura necessitava netejar-se la imatge com podia i començava tímidament a entrar el turisme a Barcelona i a la Costa Brava, l'avi Ramon va ser prou llest per fer bones inversions. En poc menys de set anys, va remodelar un antic balneari de Menorca, va comprar-ne un a Calafell i en va construir un altre a Castelló d'Empúries, l'Emporium, en recordo el nom perquè el va batejar la mare. Als anys vuitanta, en teníem quasi una vintena, i la tímida democràcia era l'ham perfecte per a nous inversors. De mica en mica, l'avi

Ramon, cansat i avorrit de l'imperi hoteler també a França i a la costa Amalfitana, va delegar tota la feina al pare.

Nosaltres, quan no érem a l'espigó de la Mar Bella, passàvem els estius a Menorca o Castelló d'Empúries, depenent dels gustos de la mare. Viure en un hotel era fastigós. No teníem intimitat, tot ho havíem de compartir amb els turistes, la gent anava i venia... Suposo que per a la mare era el més còmode, l'alliberava de feina, però per a nosaltres era impossible fer una colla d'amics, perquè els nanos de la nostra edat hi passaven una setmana o dues i després se n'anaven... Els treballadors ens tractaven amb tanta servitud que haurien estat capaços de llepar-nos el cul després de cagar si els ho haguéssim demanat. Al principi era divertit; a força de setmanes, desesperant.

La Mireia es queixava perquè volia sortir més, la seva adolescència va ser la pitjor de les malalties; l'Oriol ho criticava tot perquè deia que els diners eren el principi dels mals, les seves lectures el van fer creure que era més intel·ligent del que realment era, i jo ajudava la mare, perquè a casa ser el fill gran sovint volia dir substituir el pare.

A la tardor del 1992, encara amb la ressaca dels Jocs Olímpics que havien suposat una injecció d'ingressos als hotels que no podíem ni imaginar, a l'àvia Dolors li van diagnosticar un càncer de fetge. Semblava que res no tingués lògica, quan millor anaven els negocis, quan tot tenia un ordre, van venir els vòmits i la quimioteràpia. Ella, que cada diumenge anava a missa, que mai no bevia ni un glop de res, que es cuidava molt més que l'avi, es va consumir fins als ossos, amb la pell arrugada de fruita eixuta.

Li van donar cinc mesos, tot i que en va durar tres, perquè l'avi es va fer dur de Dinamarca, de manera il·legal, lògicament, uns calmants que en grans dosis causaven un efecte definitiu. Així que aquella nit, quan ella ja era a casa perquè a l'hospital no hi podien fer res, en acabar de sopar, l'avi la va dur al llit ajudat per la vetlladora, va omplir dos gots d'aigua, va tancar la porta de l'habitació, va buidar una caixa sencera, mitja per cada got, i va brindar amb ella. La pobra dona no sabia què es prenia. Després, l'avi es va estirar amb ella, va treure una casset del calaix de la tauleta de nit, van escoltar «Tu ch'hai le penne, Amore» de Caccini, i la va prendre de la mà. Els van trobar l'endemà, estirats al llit amb la cara plàcida. El pare mai no ens va explicar l'escena. Només sé que els cossos no cabien a l'ascensor i els van haver de trencar les cames.

L'enterrament va ser tan sumptuós que la mare deia que semblaven faraons. Un munt de gent endiumenjada que no coneixíem. Algú va dir, no recordo qui, que l'avi havia complert l'acte d'amor més gran. Me cago en la puta! Des de quan fugir és un acte d'amor? L'avi tenia tanta por de viure sense ella, tenia tanta por de la decadència del seu cos, de la solitud d'arribar al pis i que les parets li caiguessin al damunt, l'espantava tant veure com els negocis que havia alçat suant, subornant o vés a saber com, se n'anirien en orris per culpa de l'inepte del seu fill, que va prendre la decisió més senzilla i menys dolorosa, dormir. Dormir per sempre. Ho havien deixat tot per escrit i ho havien preparat amb tanta minúcia que feia angúnia.

—Com poden haver mort per casualitat el mateix dia? —va preguntar la Mireia, que no sé quina història li havien explicat.

—Perquè s’han suïcidat, idiota —va respondre l’Oriol, amb les ulleres de sol i un cigarret penjant als llavis.

—Calla, hòstia puta!

—És mentida? —va replicar.

Els avis van desaparèixer sense que això suposés cap canvi, cap pena, cap revelació a la nostra existència. Hauríem plorat més si s’hagués mort algun animal domèstic que mai no vam tenir.

4

Tinc el despatx a la Via Augusta de Barcelona, a prop de la Diagonal. Zona bona, preu de lloguer raonablement alt i proximitat amb tot. És un despatx que, quan fa calor, sues, i quan fa fred, et geles. Si comparo, pago més d’electricitat (no tinc gas) que de lloguer.

El lloc està situat en un primer pis, al qual només s’accedeix per escales, perquè l’arquitecte que el va dissenyar va decidir que per arribar a aquest despatx millor a peu que amb ascensor. L’ascensor comença a aturar-se a la primera planta, tot i que fa cinc anys vaig pactar amb el veïnat construir una petita llançadora a la barana de fusta que uneix la planta baixa amb el despatx. Tot plegat perquè un dia vaig tenir de clienta una dona que, víctima d’una pallissa per part d’un examant, va venir amb cadira de rodes i la vam haver de pujar a pes entre alguns amables veïns. Vaig dir prou. No tan sols per la vergonya que li va suposar a aquella dona ser elevada monàrquicament per quatre súbdits, sinó pel mal d’esquena, espatlles i cervicals que em va deixar en herència aquella investigació ràpida i ben resolta.

Sí, sóc investigador ...